UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Aurea Rosa id e[st] pre||clarissima expositio sup[er] eua[n]gelia to||tius anni

Mazzolini, Silvestro

Hagenaw, M.dxvi.

VD16 M 1751

D[omi]nica. ij. post Trinitatis. Tex. euange. Lu. ca. xiiij.

urn:nbn:de:hbz:466:1-70365

Visual Library

ꝑ infuſas:vt pꝫ ꝑ ſ.Tho.liij.di.v.ꝛ.j.
pte.q.lxxxix. Sꝫ qꝛ ille ſpecies ſūt anie
ĩpꝛopoꝛtiõare nõ notificãt anie omnia
ſingularia:ſed ſolum illa ad q̃ aliq̃ mo⸗
do ania oꝛdinat̃ ꝛ determinat̃ ꝑ p̃cedē⸗
tem cognitionē vel affectiõeꝫ vl'oꝛdina
tionē naturalē aut diuinã:vt dr ſ.Tho.
j.parte vbi ſupꝛa.
Allegoꝛice ſm Aug.d con.euãg.iſte
diues ſcat ſupbos iudeoꝝ:purpura re⸗
gnũ. Epule doctrinã legꝭ:Lazarꝰ gēti⸗
lē pplm:canes ṽo p̃dicatoꝛes ex pplo iu
daico ad gētes miſſos ſm Gre. Quinqꝫ
frēs ſm Aug. vbi ſup̄ ē ppl's iudaicus
ſub q̃nqꝫ libꝛis Moyſi viuens:vel ſm
Chꝛy. ſūt q̃nqꝫ ſenſus q̃b9 infuerãt.
Anagogice ṽo h̃ diues ſcat coꝛpus
hoīs iniq̃ q̃d ĩ hac vita habꝫ ſuũ ſplēdo
rē:qꝛ p̃us de eo q̃ꝫ de aia cogitat ĩ veſti
bus ꝛ ĩ cibis ꝑ q̃s itelligũt̃ etiã volupta
tes veneree q̃ ſequunt̃. Paupꝑ ṽo coꝛpꝰ
hoīs iuſti.q̃d ĩ hac vita ſqualet peniten
tia ꝛ diſciplinis vlcerat̃.lꝫ canes illud
lingãt.i.ſcptre reſurrectionē pollicẽt̃
Sed poſt moꝛtē gl'ificat̃:coꝛꝑe iniuſti
ſepulto in inferno.
Moꝛaliter aũt iſte diues ſcat oēs di
uites potētes ĩ trib9.de q̃b9 ĩ p̃ncipio di
ctũ eſt. Lazarꝰ ṽo ſcat oēs paupes ele⸗
moſynã poſtulãtes:ꝛ cũ patiētia dei di
ſciplinã tolerãtes. Illi eñ p̃nio q̃dē hñt
oēm ꝯſolatiõnē:ſꝫ tãdē p̃uati illis oīb9
habēt ĩfernalē ſepulturã:iſti ṽo oī hu⸗
mano ſolatio deſtituti:nullã ꝯſolatõeꝫ
habēt p̃ter linctionē canũ.i.ꝯſolatõeꝫ p̃
dicatoꝝ:ſꝫ deide btã reqe ꝑfruũt̃. Sed
ꝑ p̃dicatoꝛes eos ꝯſolãtes itellige Prio
p̃dicatoꝛes publicos. Scd̃o etiã priua⸗
tos.i.oēs eos q̃ ad patiaꝫ hoꝛtant̃. Ter
tio etiã angelos q̃ talib9 inuiſibiliter ĩ⸗
terius inſpirãdo loquunt̃.

Dñica.ij.poſt Trinitatis.

Tex.euange. Lu.ca.xiiij.

Homo quidam fecit ce⸗
nam magnam et voca
uit multos. Et miſit ſer⸗
uum ſuum hoꝛa cene di
cere inuitatis vt venirēt:quia
parata ſunt omnia. Et ceperũt
ſimul omēs excuſare. Pꝛimus
dixit illi. Villam emi ꝛ neceſſe
habeo exire ꝛ videre illam. Ro
go te habe me excuſatũ. Et al⸗
ter dixit. Iuga boũ emi q̃nqꝫ:ꝛ
eo ꝓbare illa. Rogo te habe me
excuſatũ. Et alius dixit. Vxoꝛē
duxi:et ideo nõ poſſum venire.
Et reuerſus ſeruus:nunciauit
hec domino ſuo. Tunc iratꝰ pa
terfamilias dixit ſuo ſuo. Exi
cito in plateas et vicos ciuitatꝭ
et pauperes ac debiles:cecos ꝛ
claudos itroduc huc. Et ait ſer⸗
uus. Domine factũ eſt vt impe
raſti:et adhuc locus eſt. Et ait
dominꝰ ſeruo. Exi in vias ꝛ ſe⸗
pes et cõpelle intrare:vt imple
atur domus mea. Dico aũt vo⸗
bis:ꝙ nemo viroꝝ illoꝝ qui vo
cati ſunt guſtabit cenã meam.

Homo quidam fecit
cenam magnam ꝛ vo.ꝛc. Lu
ce.xiiij. In p̃ſenti euangelio
in quo agit̃ de ꝯuiuio eterne
felicitatis:tangunt̃ tria puncta:que ſūt
Inuitatio/ Recuſatio/ Subingreſſio.
Quãtũ ad p̃mũ lr̃alit̃ ſciēdũ ē ꝙ ſal⸗
uatoꝛ añ ea q̃ h̃ narrant̃ docuerat ꝙ ad
nr̃a ꝯuiuia debemꝰ vocare paupes qui
nob̃ repēdere nequeũt vt retribuat̃ nob̃
in reſurrectiõe iuſtoꝝ. Tũc q̃dã d aſtan
tib9 intelligēs idē eſſe reſurrectiõeꝫ iu⸗
ſtoꝝ ꝛ regnũ dei:dixit. Btũs q̃ mandu
cabit panē ĩ regno dei. Et iſte ſm Cy⸗
rillũ ꝑ panē accepit materialē panē tãq̃ꝫ
rudis:credēs vitã btõꝝ eē vitã anialeꝫ
cibis vtentē:ſic tenēt ſaraceni ꝛ moder⸗
ni iudei. Quidã antiq̃ iudei ſenſerũt ꝙ ĩ
illa vita neqꝫ cibis neqꝫ venereis vte⸗
rent̃ hoīes:vt patꝫ ĩ canthꝛedi ca.vlti.
Scd̃m Aug. aũt iſte ſuſpirauit panem
quē añ ſe habebat.i.chꝛm̄ qui eſt panis

regni dei. Beda. Sꝫ qꝛ nõnulli hũc pa
nẽ ſidereñ⁹ q̃ſi odorãdo ꝑcipiũt: dulce-
dinẽ ꝟo eiꝰ attigere ꝟacit guſtãdo faſti
diũt: ſubiecta ꝑabola taliũ torporẽ cele
ſtib⁹ epulis dignũ ñ eẽ redarguit. Hec
ille. Dr̃ g̃ (Hõ q̃dã) Qꝛ ãt euãgeliũ pa
bolicũ ẽ: l'ralẽ ſenſũ opꝫ ex trãſſũptiua
ꝟboꝝ ſcatiõe ꝑcipe. Iſte g̃ hõ ſm Cy-
ril. de⁹ ẽ q̃ ſm grecũ ſe hoiem appellat:
qñ vult ſuã miſc̃diaz ſcare. Leonẽ ꝟo ꝛ
hmõi qñ ſcare vult ſe velle exercere pu
nitione. Uel ſm alios iſte hõ ẽ chr̃s. ad
dit aũt q̃dã: diſcretiue: qꝛ chr̃s ab aliis
hoib⁹ fuit diſcret⁹. Prio ꝓpt̃ imunitatẽ
ab oi pctõ mortli/veiali/origiali. Eccs
vij. Uir vnũ d̃ mille reppi. i. ſine origi-
nali: d̃ mlieribus aũt nulla. Scd̃o ꝓpt̃ re-
dundãtia gre. Jo. j. De plenitudie ei⁹
nos oẽs accepim⁹. Tertio ꝓpt̃ vnionem
ad deitatẽ. Jo. j. Uerbũ caro factũ eſt.
Quarto ꝓpt̃ ſinglarẽ ei⁹ excellẽtiã ſup
hoies ꝛ ãgelos. Phil. ij. Dedit illi no-
mẽ qd̃ ẽ ſup ꝛc̃. Quito ꝓpt̃ vniũſalitatẽ
ptãtis. Mat. vl. Data ẽ mihi ois po. i ce
lo ꝛ i tra: (fec̃ cenã magnã). i. pauit etnã
ꝛ vltimã refectiõez. Sic ãt dic̃ b. Gre.
Solet q̃ri an iſta cena ſit illd̃ prandiũ:
de q̃ agit̃ Mat. xxij ꝛ d̃ eo habes infra
dñica. xx. Uidet̃ em ꝙ ñ: qꝛ prandiũ ñ ẽ
cena. Scd̃o qꝛ d̃ illo prandio vn⁹ carẽs
veſte nuptiali expulſus ẽ. De hac ꝟo ce
na nulꝰ. Et q̃dẽ Gre. ꝛ Aug. credũt ꝙ
nõ. ſꝫ ꝙ ibi ꝑ prãdiũ itelligit̃ ꝯuiuiũ fi-
dei qd̃ in eccl'ia militãti agit̃. Hic ꝟo ꝑ
cenã etna felicitas. Alij ꝟo vt videt̃ eẽ
Cyrill. ſentiũt ꝙ ſic: ꝛ ad pmũ motiuũ
dicũt ſic ẽt ipe Gre. dr̃: q̃ ſalua fide ma-
gis vult alieno itellectui cedere q̃ꝫ ꝯten
tiõib⁹ deſuire: ꝙ apud antiq̃s tm̃ ſel'in
die comedebat̃ ꝛ hora nona: ꝛ illa come
ſtio ꝛ cena ꝛ prãdiũ vocabat̃. Ad ſcd̃m
dicunt ꝙ id qd̃ Lu. tacuit: Mat. dixit.
Sꝫ reuera ſnia Aug. ꝛ Greg. ẽ vera: vt
ex ordie narratiõis euãgelice ptꝫ. Nã q̃
dr̃ Mat. p⁹ vltimũ aduẽtũ dñi i hierl'z
ꝯtigerũt i dieb⁹. ſ. paſſiõis. Que ꝟo dr̃
Lucas mtro an̄ ꝑdictũ aduẽtũ (ꝛ voca-
uit mltos). i. oẽs iudeos ꝑncipalr̃: q̃s ꝑ
ꝓphas dñs iuitauit. Et inter illos ſacer
dotes ꝛ ꝑncipes ppl'i potiſſimũ: qb⁹ cõ-
miſerat de⁹ ppl'i curã. Inuitauit ẽt ad
hãc cenã ꝛ gẽtiles ſꝫ nõ ꝑncipalr̃. Und̃
iudei dicũt̃ filij regni di. vtꝫ Mat. viij
(Et miſit ſuũ ſuũ hora cene) Hora cene
dr̃ duplr̃. Uno mõ hora i q̃ cenãdũ eſt.
Illa ẽ i q̃ patuit celũ et igreſſus ad re-
gnũ: ꝛ icepit i chr̃i morte. Alio mõ ho-
ra i q̃ ad cenã veniẽdũ ẽ: ꝛ iſta aliq̃ntu-
lũ ꝑceſſit: vtpote qñ chr̃s cepit ꝑdicare
Pniaz agite appropi. ei re. celo. Mat.
iiij. Seru⁹ ãt iſte miſſ⁹ ad vocãdũ iuita-
tos: ſm Cyril. itelligit̃ chr̃s: ſꝫ Gre. ꝟo
in omel'. itelligit̃ ꝑdicatoꝝ ordo. i. colle
giũ vl' chor⁹ apl'oꝝ. Dic̃ ãt ſuũ i ſingl'a
ri: qꝛ ex q̃ idẽ annũciabãt et ex pte vni⁹
loq̃bant̃: oẽs tanq̃ꝫ vn⁹ noiant̃ ponẽdo
ſingl'are ꝑ pl'ali (dicere inuitatis) ꝑus ꝑ
ꝓphas (vt veirẽt). ſ. iuitati. i. iudoꝝ ꝑnci
pes ꝛ plebei ꝛ orbis vniuerſ⁹: ſꝫ ꝑncipa
lit̃ ipi iudeoꝝ pmi (qꝛ iã para ſt̃ oia). i. i
prio: ꝛ ſtati para erũt ſi iſte ſu⁹ ſit chr̃s
ꝑdicãs i carne: vl' reuera qñ occiſo chr̃o
ꝛ apto celo apl'i ꝑdicabãt: oia para erãt

Eſt aũt h̄ morale documẽtũ cũ q̃nta
reuerẽtia audiẽd⁹ ſit ꝑdicator. Eſt em̃
miſſus dei iuitãs nos ſic apl'i iuitauerũt
iudos ad cenã ei⁹. De h̄ Gre. ſic ait. Se
pe euenire ſolet vt ꝑſona potens deſpe-
ctũ habeat famulũ. Cũq̃ꝫ ꝑ eũ dñs ali-
q̃d mãdat: ñ d̃ſpicit̃ ꝑſona loq̃ntis ſui qꝛ
ſuat̃ i corde reuerẽtia mittẽtis dñi. Neo
g̃ me ꝓpt̃ me h̄ in loco d̃ſpiciat: qꝛ ꝛſi ne
quaq̃ꝫ ad inuitãdũ dign⁹ appareo: ſꝫ tñ
magne ſũt delitie q̃s pmitto. Hec ille.

Moralr̃ aũt ſciẽdũ ẽ ꝙ de⁹ cenã ma
gnã pauit i q̃ nob̄ apponũt̃ fruct⁹ ꝑcio-
ſiſſimi ſcati ꝑ illos q̃s exploratores tu-
lerũt i tra ꝓmiſſiõis. Nũe xiij. Qui fu
erũt fic⁹: vue ꝛ ma ogranata. Per ficũ
itelligit̃ dulcedo cauſata a ꝯtẽplatõe d̃i-
tatis q̃ oẽs alias excedit: ſic̃ dulcedo fic⁹
oẽꝫ dulcedinẽ fructuũ. Per vuã ꝟo dul
cedo cauſata ex viſiõe hũanitatis: q̃ fuit
d̃ vinea ꝟgiali. Eccl'i. xxiiij. Ego q̃ſi vitis
ꝛc̃. Et fuit igne charitatis excocta. Can
ti. j. Botr⁹ cypri dilect⁹ me⁹ mihi i vi-
neis engaddi: q̃. ſ. ad l'raz dicũt̃ exuri ſo
larib⁹ radijs. Et i torcl'ari crucis fuit cõ-
culcata. Per malogñata: dulcedo cauſã
ta ex ſocietate ſctõꝝ. Malũ em̃ h⁹ cant-

dorez ruborē ⁊ ordinē granoꝝ. Sic ſcti
erūt corpe cādidi: lucidi charitate: ⁊ or
dinati iocūda ſocietate. Ad hanc deus
nos vocat per legis documēta: ꝑ bñfi
cia: per inſpiratiões: ꝑ flagella. ſed pau
ci veniunt. Ideo cōqueritꝰ Prouerb. j.
Vocaui ⁊ renuiſtis ⁊c. Sed nota ꝙ ex
ſacra ſcriptura colligitꝰ ꝙ q̄druplex eſt
cena. Pꝛia eſt corpalis: in q̄ habet ptīꝫ
pare paupes/ ſaltē in reliquijs. Lu. xiiij
Cum facis prandiū aut cenā/ voca pau
peres. Secūda eſt ſpūalis: quā deꝰ in
hac vita facit cū aīa reuertente a pctō.
De q̄ Apoc. vj. Ego ſto ad oſtiū ⁊ pul
ſo: ſi qs apuerit mihi introibo ad illū:
⁊ cenabo cū illo ⁊ ipe mecū. i. ponemus
ad ſymbolū ſiue ad ſcottū pro rata. In
hac peccator penitens ponit tria: ſcꝫ cō
tritōnem: cōfeſſionem: ⁊ ſatiſfactionē.
Et deus ſimilr̄ tria. ſ. grām cōtra ꝯtri
tionē: ⁊ miſcdiam relaxatiuā pene tota
liter: vel ſm ptem cōtra ꝯfeſſionē: que
rōne verecūdie eſt penoſa. ⁊ gliam con
tra ſatiſfactionē per bona opa q̄ vitā eꝰ
nam merentꝰ. Tertia eſt infernalis. De
qua Apoc. xix. Venite cōgregami ad
cenā magnā dei vt manduceris carnes
regū. In iſta dabitꝰ duplex panis. ſ. in
digeſtibilis. i. mors eꝰna. de q̄ Prouer.
xxvj. Suauis eſt homini panis mēda
cij. ⁊ poſt iplebitꝰ os eius calculo. i. ꝑuo
lapide: a calcādo q̄ eſt aliq̄d indigeſtibi
le. Aliꝰ eſt panis amariſſimꝰ. Iob. xx.
Panis coꝝ vertetꝰ in fel aſpidū intrinſe
cus. Et iſte eſt ꝓmis ꝯſcie. Ibi erit etiā
duplex vinū. ſ. rubeū. i. odiū cōtra ſan
guinē inimicoꝝ q̄s ibi ſecū in ſocietate
videbūt. et albū. i. dolor de dānatione
amicoꝝ ex ſua culpa/ vel aliter. Deuꝰ.
xxxij. Fel draconū vinum coꝝ. Ecce vi
nū rubeū: ⁊ venenū aſpidū inſanabile.
Ecce vinū albū. Quarta ē celeſtꝭ. de q̄
Apoc. xix. Bti qui ad cenam nuptiaꝝ
agni ſtꝰ vocati. In hac erūt duo panes:
ſcꝫ deitatꝭ ⁊ hūanitatꝭ. ⁊ vinū optimū:
ſcꝫ rubeū. i. gaudiū ex ſocietate marty
rum. ⁊ albū. i. gaudiū ex ſocietate alioꝝ
electoꝝ p̄cipue angeloꝝ. Et iſta eſt de q̄
in p̄ſenti agitꝰ euangelio.

Quātū ad ſcōm tāgitꝰ excuſatio quā
fecerūt inuitati: cū dr̄. (Et ceperūt oēs
ſimꝰ excuſare) Iſta excuſatio nō eſt facta
ꝟbis: ſed factis. Dū eñ docente p̄dica
tore iſpirabantꝰ vel q̄litercūq̄ mouebā
tur ad obediendū fidei vocabātꝰ: ſed dū
nō ꝯſentiebāt inſpirationi ꝓpter dulce
dinem pctōꝝ q̄ ſeq̄ volebat excuſabāt.
Licꝫ aūt oēs hmōi excuſent: tñ dñs hic
ad lrām videtꝰ loq̄ de p̄ncipaliſſime in
uitatꝭ. i. iudeoꝝ p̄ncipibꝫ: q̄ꝝ p̄mus di
xit. (Villā emi: ⁊ neceſſe habeo exire ⁊
videre illā.) Iſte ſm Aug. de ꝟbis do.
eſt ſupbꝰ honores ⁊ pōpas ſequēs. Ait
eñ. In villa empta dñatio notatꝰ. ꝗ ſu
pbia colligitꝰ viciū p̄mū. Hec ille. Sed
ſm Greg. ⁊ Amb. eſt ille q̄ exterioribꝫ
occupatiōibꝫ iugitꝰ ⁊ intēte terrenā ſub
ſtantiā exq̄rit (Rogo te habe me excu
ſatū) Greg. in hom. Dū dr̄ rogo ⁊ veni
re contēnit: hūilitas ſonat in voce: ſup
bia in actiōe. Hec ille. Iſto ꝗ mō excu
ſabāt iudei hn̄tes bona ꝟba legꝭ in ore:
⁊ peſſima vicia in opatione: ⁊ maxie hy
pocrite phariſei. (Et altꝰ dixit) Hic po
nitꝰ alter iproprie vt ſit idē qꝺ aliꝰ. Pro
prie eñ refert vbi ſtꝰ duo tm̄: h̄ ꝟo fuerīt
tres (iuga boū emi q̄nq̄) Iſta q̄nq̄ iu
ga boū ſm Aug. de ꝟbis dñi dnt̄ q̄nq̄
exteriores ſenſus q̄ vt dicit iuga dicūtꝰ:
q2 oēs ſūt geminati. vt pꝫ in duobꝫ ocu
lis: duabꝫ auribꝫ: ⁊ duabꝫ naribꝫ. Guſtꝰ
q̄q̄ geminationē quandā habet: q2 non
niſi lingua ⁊ palato tangēdo guſtamus
Similr̄ aūt voluptas carnis que ad tā
ctū ptinet occlte geminatꝰ. Eſt eñ ⁊ fo
rinſecꝰ ⁊ intrinſecꝰ. Vel ſm alios gemi
natꝰ tactus in duabꝫ manibꝫ in q̄bꝫ ma
xime viget. Sūt aūt iuga boū. i. terre
na ꝟſantes ⁊ req̄rētes. Iſte ꝗ ſcōs excu
ſator ſm Aug. eſt curioſus ⁊ cupidꝰ ter
renoꝝ. q2 hic nō voluptas: ſꝫ curioſitas
notata eſt. Non eñ dixit: eo paſcere: ſꝫ
eo ꝓbare illa. Hec oīa ſententialitꝰ Au
guſti. Scōm Greg. ꝟo iſte curioſus tā
tū ꝑficit ꝙ efficitꝰ explorator alioꝝ forꝭ
ſua interiora derelinquēs. (Aliꝰ dixit:
vxorē duxi ⁊c.) Iſte ſm oēs eſt is q̄ car
nis illecebras ſequitꝰ. Aug. vbi ſ. Qui
vxorē duxit carnē āplexatꝰ: carnis volu
ptatibꝫ iocūdatꝰ: a cenā excuſat: obſuet

ne fame infna moꝛiat. Hec ille. Uł ad
lraz intelligit hoc (Uxoꝛē duxi: ⁊ ideo
nõ poſſũ venire) Sed ↄtra: qꝛ cõiugiũ
b onũ: ergo non impedit a regno adipi-
ſcēdo. Ad h̄ dr̄ Greg. ꝙ ꝓ iuſtũ ↄiugiũ
ſcata eſt res iniuſta. i. luxuria. eo ꝙ nõ-
nulli ꝑ h̄ nõ fecũditatē/ ſꝫ deſideriũ ex-
petũt voluptatꝫ. Et intēdit ꝙ ↄiugiũ ñ
ꝓhibꝫ ingreſſũ ad regnũ: ſꝫ id qđ ꝑ illđ
ſcat. i. illicita voluptas. Si aũt ad lraz
accipit ↄiugiũ ⁊ vxoꝛ: exponēdus erit: ñ
pñt venire. i. difficult inueniēdo. Baſi.
Intellect⁹ hũanus ꝟgens ad mũdanas
illecebꝛas: debil eſt ad agendũ diuina.
Hec ille. j. Coꝝ. vij. Qui cũ vxoꝛe ē: ſol-
licit⁹ eſt q ſt mũdi. Ex his aũt pꝫ vt dr̄
Augu. vbi ſup. ꝙ iſti excuſatoꝛes ſt de
qb Ioã. retrogđo oꝛdine dr̄. Oē qđ in
mũdo eſt ↄcupia carnis eſt: aut ↄcupia
ocłoꝝ. i. ſenſuũ: a pte totum appellādo:
aut ſupbia vite. Ad iſta em̄ ipedimē-
ta reducunt oia q̄ impediũt a cena dei.
Scđm alios tñ tria pdicta ſic exponũt
vt emptoꝛ ville ſint gētiles q̄ terenis in-
herēt amoꝛe. iuxta illđ Matt. vj. Hec
oia gentes inqrunt. Qui ꝟo iuga emit
ſt iudei euãgeliũ reſpuētes ꝓpt qntuplex
iugũ pētatheuci. de q̄ Act. xv. Iugum
qđ neqꝫ pr̄es nři neqꝫ nos poꝛtare po-
tuim⁹. Terti⁹ ꝟo ſt heretici hñtes ſen-
ſum lubꝛicũ ⁊ femineũ cũ ſuauitate ver-
boꝝ dũ ꝑ dulces ſmones ſeducunt coꝛ-
da inocentiũ. Eſt aũt in hac pte docu-
mentũ ꝙ hi q̄ nõ guſtauerīt diuia/ ea fa-
ſtidiũt. Greg. in ho. Hoc diſtare int de-
litias coꝛpis ⁊ coꝛdis ſolet: ꝙ coꝛpales
delitie cũ nõ habēt/ ḡue in ſe deſideriũ
accendũt. cũ ꝟo habite edunt: comedē-
tem ptin⁹ in faſtidiũ ꝑ ſacietatē ꝟtunt.
At ↄ̄ ſpũales delitie cũ nõ habēt in fa-
ſtidio ſt. cũ ꝟo habent in deſiderio. hec
ille. Eſt etiã ⁊ alia diĩa: qꝛ delitie coꝛ-
poꝛales in acqſitione ⁊ ꝑparatione hñt
laboꝛē ſine delectatiõe: niſi qtũs ex ſpe
futuri bõ letat. Sed ſpũales ſꝑ hñt an-
neram delectatõem magnã: etiã in ꝑpa-
ratione. Hñt em̄ ſpũales delitie tres ḡ-
dus ſuboꝛdinatos ꝑ qꝝ vnũ ali⁹ ꝑparat
⁊ acqrit: ⁊ in oib ſũt ſuaues. Prim⁹ eſt
habēs exñtiã extra grãm: ⁊ exercēs op⁹

ꝟtutis ſue de gñe bonoꝝ. Hoc em̄ ē ma-
gne delectatiõis ſic qſqꝫ experit qñ dat
elẏnam: vel dr̄ pſalmos: aut facit aliqd
hmõi. Et eſt diſpõ ad ḡduꝫ ſcđm q̄ eſt
hois opantis bona in grã dei ⁊ charita-
tiue. Hoc aũt eſt delectationis maioꝛ:
⁊ diſpoſitio ad tertiũ ḡdũ: q̄ eſt homis
opantis bona in grã ⁊ charitate cõſum-
mata pr̄e. Hoc aũt eſt delectatiõis ſũ-
me ⁊ vltim⁹ hois finis. iuxta illđ Eccē
vl. Deũ time ⁊ mãdata illi⁹ obſua: h̄ eſt
em̄ ois hõ. Nota h̄. i. ad h̄ vel ꝓpt h̄. qa
ſ. ds fecit oēm hoiem vt ei ſuiat in opi-
bus ꝟtutũ in via pmo: ⁊ vltimo in pr̄ia
per actus q̄ finē vltimũ deceãt.

Quantũ ad tertiũ tangit quõ qbuſdã
excuſantib aliq ſubingreſſi ſt: cũ dr̄ (Et
reuerſus ſuus nunciauit hec dño ſuo.)
Et ſiqdem ꝑ ſuũ collegiũ apłoꝝ acci-
pimus. ſic reuerſus ꝑ oꝛõnē ad deũ nun-
ciat dño ſuo qđ factũ eſt. nõ ad docēdũ:
ſed ad ↄſulendũ eũ q̄ ſcit oia ſm mentē
Augu. vbi ſ. Si ꝟo intelligat chꝛs: ſic
cũ ei cõſtaret de pr̄is voluntate nõ nũci-
auit ad ſciendũ: ſed ſolũ dr̄ nũciaſſe. qa
ds coguit eũ expleuiſſe legationē com-
miſſam. Nõ em̄ opꝫ in pabolis oimodã
ſiłitudinē qrere: vt dr̄ Chꝛy. (Tũc ira-
tus pafamilias) In deo ꝓpe nõ cadit
ira: vt eſt paſſio. ſic em̄ ad appetitũ ſen-
ſitiuũ ptinet. ⁊ eſt cũ ebullitõe ſanguis
⁊ tñſmutatõe coꝛpali: ſed eſt in eo vt dr̄
s. Tho. iij. di. xv. ⁊ ij. ij. q. clxij. ⁊ pmo ↄ̄
c. lxxxix. ſm ꝙ eſt actus voluntatis. i. vo-
lũtas puniēdi aliquē. Uel ſm Baſil. ꝑ
irã intelligit ipe effect⁹ q̄ in nob ab ira
ſolet pcedere. ſ. punitio. Eſt aũt iratus
ds ſm Ciril. pncipib ꝓpłi et maioꝛib:
q̄ vocati venire renuerũt. ⁊ venerīt pau-
peres illi⁹ ꝓpłi młti. vt ex actib apłicis
pꝫ. Iđ ſequit. (Dixit aũt ſeruo ſuo). i.
chꝛo: vel apłis: vł apłoꝝ collegio (Exi)
ꝑ doctrinã pdicatiõis (cito). i. feruent
(in plateas ⁊ vicos ciuitatꝫ). i. ſynago-
ge. Adhuc em̄ nõ dicit de⁹ ſeruo vt vo-
cet gentiles. Sic em̄ pncipaliſſime in-
uitati ſt pmo loco ⁊ vocati iudeoꝝ pmi-
tra ⁊ ꝓpłs iudaic⁹ eſt vocatus ſcđo loco:
gētilis ꝟo tertio: ſm illđ Act. xiij. Uo-
bis ſcꝫ iudeis opoꝛtebat primum loqui

verbū dei:ſʒ quoniā repellitꝭ illō ꝛ indi
gnos vos iudicatꝭ etne vite:ecce ꝯuer/
timur ad gētes:vt.ſ.eas ꝑ p̄dicatōeʒ in
uitem⁹ ad cenā dei. Et nota ꝙ iſta ſunt
ꝟba Pauli ꝛ Barnabe dicta in Antio
chia iudeis dolētib⁹ ꝙ gētiles ꝯuenirēt
ad ſmōes eoꝝ:ita ꝙ ly vob dr̄ ad iudoꝝ
plebeios:nō aūt ꝑmos:qꝛ iſti erāt i hie
rusalē regali ciuitate(ꝛ paupes ꝛ debi/
les:cecos ꝛ claudos introduc huc).i.vo
ca ppl'm plebeiū iudeoꝝ:exq̄ maiores ꝛ
ſacerdotes venire recuſant. Amb. In/
uitat aūt paupes et cecos:vt oſtēdat ꝙ
nullū debilitas corpis excludit a regno
rariuſqꝫ delinq̄t cui deſit illecebra pec/
candi:vel ꝙ īfirmitas pctōꝝ ꝑ miſcd'iaʒ
dn̄i remittat. Hec ille. Vel h̄ fit i ſignū
ꝙ m'lti gratia īfirmitatū ſaluant. Gre.
Infirmi quoqꝫ ꝛ in hoc mūdo deſpecti
plerūqꝫ tāto celeri⁹ vocē dei audiūt:qn
to in h̄ mūdo nō habēt vnde delectent.
Hec ille. Sed h̄ intellige qn̄ īfirmitas
ꝯiungit pauptati:quia qn̄ ꝯiungit diui
tijs plerūqꝫ eſt cauſa damnatōis. Nam
ꝯſueuerūt ſeculares diuites cū plures
habuerint filios:vt oēs ſint honoratio/
res quoſdā eccl'iaſticos facere.ſ. ſtulti/
ores ꝛ infirmiores ꝛ turpiores:qb⁹ bn̄/
ficia nō ſolū ꝓcurāt indignis reputa vi
cioſis ꝛ illitteratꝭ ꝛ ambientib⁹ ꝑmatū
ſed etiā emūt. Et tot ſimonijs ꝛ cenſu/
ris ꝛ luxurijs irretiunt vt eos īfelicio/
res iudeis putes(Et ait ſu⁹) Poſt q̄.ſ.
hi q̄ ex iſrl' ꝯuertēdi erāt ꝯuerſi ſūt:vel
poſtq̄ꝫ in iudea euāgeliū p̄dicatum eſt.
(Dn̄e factū eſt vt impaſti ꝛc.) Greg.i.
intrauit iā frequētia iudeoꝝ:ſed adhuc
locus vacat i regno vbi ſuſcipi debeat
nūeroſitas gentiū. Hec ille.(Et ait do
min⁹ ſuo. Exi i vias ꝛ ſepes).i. igrede
re i ciuitatē ſynagoge vel iudaice pleb.
Gre. Cū ꝯuiuas ſuos colligi ex vijs et
ſepib⁹ p̄cipit:agreſtē ppl'm.i.gentilē q̄
rit. Hec ille.(ꝛ cōpelle itrare) Notādū
aūt ꝙ null⁹ coact⁹ ſaluat:qꝛ oēs ſaluāt
ſponte. Sʒ tn̄ aliq̄ compelli dicunt du/
plicit. Vno mō:qꝛ imediate ipa eoꝝ vo
lūtas a deo mutat:vt velint qđ nolebāt
vt de Paulo dclarat ſ.Tho.j.ij.q.cxiij
cui⁹ volūtas miracl'oſe mutata ē. Alio
modo qꝛ hō tot aduerſitatib⁹ premitur
vt eligat deo ſeruire quaſi coactus/eo
ꝙ ſua deſideria implere nō poſſit. Gre.
Qui ḡ hui⁹ mūdi aduerſitatib⁹ fracti:
ad dei amorē redeūt:cōpellunt intrare.
Hec ille.(vt impleat dom⁹ mea).i.celū
quod tūc dicet plenū quando ſm iudi/
cium dei cōpletus erit electoꝝ numer⁹:
qui ei ſoli notus eſt. Sciendū autē eſt
ꝙ deus nulli deeſt facienti quod in ſe ē:
ꝛ ꝑfecte volenti ꝯuerti. Quia tamē li/
bere homo ꝯſentit diuine vocatōi:lʒ ſp
poſſim⁹ ꝯſentire deo vocanti:ꝓpter noſ
tram tamē imbecillitatē aliquando cō
ſentim⁹:aliquādo nō. Sed tamen deus
aliquos ad ꝯſentiendū mouet:interius
inclinando vel exteri⁹ occaſiones bene
volendi dando quos adiuuat ad facien
dū quod facere poterāt:ſʒ nolebāt q̄dā
ſpeciali auxilio qđ alijs ex iuſta cauſa d̄
negat:q̄ nō ꝯſentiūt motioni:ꝛ tn̄ ꝯſen
tirēt ſi ſic adiuuarent. Et ad iſtū ſenſuʒ
intelligo verba Greg. dicētis. Sed val
de tremēda ſentētia eſt q̄ ſubdit(Dico
aūt vobis ꝙ nemo viroꝝ iſtoꝝ qui voca
ti ſunt guſta.cenā meā) Nemo em̄ con/
temnat nedū vocat⁹ excuſat:cum volu/
erit intrare nō valeat. Hec ille. Quili/
bet tn̄ aliq̄d poteſt facere:qđ ſi facit:de
us illū iuſtificat ſemꝑ ꝛ infallibiliter.

Moral'r āt ſciēdū ē ꝙ vt ex p̄nti euā/
gelio colligit:triplex ē differētia voca/
toꝝ ad cenā. Pria eſt eoꝝ q̄ vocant ꝛ nō
veniūt ſʒ excuſant:vt ſūt auari/ſupbi/ꝛ
luxurioſi. Scd'a eoꝝ q̄ vocant ꝛ veniūt
vt paupes ꝛ reliq̄ comites:ꝑ q̄s etiā ſm
glo. ſpūalit p̄nt intelligi pctōres:vt ſic
pctōres ſūt q̄ excuſant:ſic etiā ſint ꝛ iſti
ſed pctōres ſupbi reſpuunt:hūiles autē
eligunt. Et hoꝝ q̄dā peccāt ꝑ negligen
tiā.ſ.paupes.i.paꝝ parātes. Quidā ꝑ
fragilitatē.ſ.debiles.vt Petr⁹ q̄ mortꝭ
timore ch'm negauit. Quidā ꝑ igran/
tiā.ſ.ceci:vt Paul⁹:ſm illō.j.Timo.j.
Ignorās feci i incredulitate. Quidā ꝑ
certā maliciā.ſ.claudi ꝛ tenētes vnū pe
dē i celo ꝛ aliū i tra:q̄.ſ. vellēt ſaluari:ꝛ
tn̄ ꝑſeuerāt i delictꝭ. Tertia ē eoꝝ q̄ cō
pellunt intrare:q̄.ſ.ꝯſuetudie i pctis in
duruerūt. Hi morant i vijs qꝛ ſt peruij

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

demonib₉. Job. xx. Vadēt ꝛ veniēt ſup eū horribiles. Et in ſepibus ꝛ ſpinis: q; colligūt peccatoꝝ ſpinas. quib₉ comburunt: ꝛ in quib₉ ſerpentes infernales cōmorant. Iſti vix conuertunt niſi cōpellant aduerſis. Sene. Infirmitati mee grās ago: q̄ coegit me nō poſſe q̄ non deceo velle. Aug. Felix neceſſitas que ad meliora cōpellit. Amen.

Dñica iij. poſt Trinitatis.

Textus euange. Lu. ca. xv.

ERant appropinquātes ad Jeſum publicani et peccatores vt audirent illum: Et murmurabāt ſcribe ꝛ pharisei dicentes quia hic peccatores recipit ꝛ mānducat cum illis. Et ait ad illos parabolam iſtam dicēs. Quis ex vobis homo qui habet centum oues et ſi perdiderit vnam ex illis: nonne dimittit nonaginta nouem in deſerto: ꝛ vadit ad illam que perierat donec inueniat illam? Et cum inuenerit eaꝫ imponit in humeros ſuos gaudens. Et veniens domū conuocat amicos ꝛ vicinos dicēs illis Congratulamini mihi: quia inueni ouem meam que perierat. Dico vobis ꝙ ita gaudiū erit i celo ſup vno peccatore pniam agente ꝙ̃ ſup nonaginta nouē iuſtis qui nō indigent penitentia. Aut que mulier habens drachmas decem: et ſi pdiderit drachmā vnā: nōne accendit lucernam ꝛ euertit domū ꝛ querit diligenter donec inueniat? Et cū inuenerit: cōuocat amicas ꝛ vicinas dicens. Congratulamini mihi: quia inueni drachmā quā perdiderā. Ita dico vobis: gaudium erit coram angelis dei ſuper vno peccatore penitentiam agente.

ERant appropinq̄ntes ad Jeſum publicani ꝛ peccatores ꝛc.) Luc. xv. In toto iſto euangelio chr̄s aduerſus phariſeos de pctōꝝ receptiōe murmurātes intendit vnā ꝯcluſionē: ꝙ pctōres tāꝙ̃ alid̄d ꝓpriū ꝛ pditū ſūt ſollicite ꝗrendi: ꝛ reducēdi ad pniam: ꝛ alacriter ſuſcipiēdi. Sꝫ tñ fit mētio de trib₉ generib₉ hoim. ſ. infirmoꝝ ſanabiliū: ifirmorū inſanabiliū: ꝛ ꝑfecte ſanoꝝ. Dī ḡ q̄ ad ꝓmū (Erāt appropinq̄ntes ad ieſuꝫ publicani) Glo. i. q̄ publica exigūt vectigalia vel ꝯducūt: ꝛ q̄ lucra ſecli ꝑ negocia ſectant. Hec ille. Et cōit iſti erant hoies mali ꝛ ifames (ꝛ pctōres) publici ſeu male fame. In h̄ aūt qđ dr̄. erāt appinq̄ntes: notaṫ ꝙ ꝑus lōge erāt: quia aliđ ē ꝓpinq̄re. aliđ eē ꝓpinquū: cū ꝑmū ſonat motū q̄ ſꝑ ē a diſtāti: ñ āt ſcđ₃ Et lꝫ corꝑalr̄ appropinq̄rēt chr̄o inq̄ntū erat hō ꝑ acceſſū corꝑis: tñ inq̄ntum erat de₉ ei appropinq̄bāt ꝑ ſilitudinē a q̄ diſtabāt ꝑ diſſilitudinē. De₉ ei vbiꝙ̃ ē ꝑ totū mūdū: ſic aīa ꝑ totū corpus: vñ nihil dr̄ ei ꝓpinqui₉ vl̄ ab eo remoti₉ niſi ratiōe ſilitudis aut diſſilitudis: ſic dicūṫ āgeli ei eē viciniores ꝙ̃ celi rōne icorporeitatꝫ: ꝛ celi ꝙ̃ elemēta: ꝛ elemēta rōne icorruptibilitatꝫ. Aug. Deo q̄ vbiꝙ̃ ē neꝙ̃ ꝑ loca ꝓpinq̄m₉: neꝙ̃ ab illo ꝑ loca remouemur. Appropinq̄re illi ē ſilēꝫ illi fieri. ꝛcedere ab illo diſſilēꝫ fieri. Et ſbdit. Nōne cū vides duas res ꝑe ſibi ſilēs: dicis appropinq̄t hec illi. Qñ āt diſſilēs ꝙ̃uis vna manu teneāt dicꝫ: longe hec ē ab illa. Si vis ꝓpinq̄re ſilis eſto. Si ñ vis eē ſilis: lōginq̄bis. Hec ille. (vt audirēt illū) tracti dulcedine ſmonū ꝛ ꝯuerſatiōis ei₉. Erāt autē iſti diſpoſiti pctā relinq̄re. Vñ chr̄s eos admittebat ad colloquiū ꝛ familiaritatē ſuā. Theo. Hoc exeq̄baṫ dñs cuius cauſa carnē ſuſceperat: admittēs pctōres ſic medic₉ egrotātes. Hec ille. Debet aūt pctōr ſūme deſiderare ꝟbū dei